

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Ostravě, pobočka v Olomouci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 23. února 2011 v senátě složeném z předsedy Mgr. Eduarda Ondráška a přísedících Amose Děkaníka a Františka Dubravského **t a k t o :**

Obžalovaný

Miroslav S.,

nar. xxx ve xxx, trvale bytem xxx, naposledy bytem xxx, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici Olomouc,

je v i n e n , ž e

1)

v přesně nezjištěné době po půlnoci ze 17.12. na 18.12.2009 do 03.00 hod. dne 18.12.2009 odcizil v xxx, v ulici xxx před domem č. xxx zaparkovaný osobní automobil tov. zn. Škoda Octavia 2.0 TDi, RZ xxx, tím způsobem, že jedním násilím překonal zámek jeho levých předních dveří a jedním v jeho motorovém prostoru vyměnil originální řídicí jednotku za jinou řídicí jednotku s odblokovaným imobilizérem a poté s automobilem z místa odjel, čímž jeho majiteli MUDr. Tomáši S. způsobil škodu ve výši 290.000,- Kč,

přičemž byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25.5.2005, sp.zn. 46T 16/2004, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21.2.2006, sp.zn. 4To 75/2005, odsouzen mimo jiné pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. b) tr. zákona k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků a šesti měsíců, který vykonal dne 22.6.2008,

t e d y : přisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil, byl za takový čin v posledních třech letech potrestán a způsobil takovým činem škodu nikoli malou,

2)

dne 18.12.2009 kolem 03.00 hod., když byl při jízdě s odcizeným osobním automobilem tov. zn. Škoda Octavia, RZ xxx, v Olomouci při výjezdu na silnici R 46 pronásledován autohlídkou Policie ČR ve složení řidič nstržm. Jakub Š. a velitel pprap. Martin D., jedoucí ve služebním vozidle tov. zn. Škoda Octavia v policejním provedení, odbočil směrem na obec Nedvězí, kde se náhle otočil do protisměru a poté úmyslně najel na pravou stranu v tu chvíli přijíždějícího policejního vozidla, jehož řidič střetu zabránil strhnutím řízení do levé poloviny vozovky,

t e d y : užil násilí v úmyslu působit na výkon pravomoci veřejného činitele a spáchal takový čin se zbraní,

3)

dne 18.12.2009 po 03.00 hod. poté, co na nájedzu na Olomouc na silnici R 46 ve směru od Hněvotína, okr. Olomouc, nastoupil na místo spolujezdce do osobního automobilu tov. zn. Audi S3, RZ xxx, řízeného Tomášem J. a stáhl s sebou do vozidla proti němu důvodně zakročujícího pprap. Policie ČR Martina D. v důsledku toho, že ten ho držel ze zadu za ramena ve snaze zabránit mu v nastoupení do vozidla a následně zůstal při otevřených pravých dveřích oběma koleny klečel na pravém prahu vozidla s hlavou a trupem ve vozidle před sedadlem spolujezdce a nohama vyčnívajícími ze dveří a levou rukou přitlačenou mezi opěradlem a jeho zády, opakovaně, a to i při rychlosti jízdy vozidla Audi S3 kolem 100-110 km/hod., pprap. Martina D. levou rukou jednak bil pěstí do obličeje a jednak se ho snažil z vozidla vytlačit, ačkoliv si musel být vědom toho, že vzhledem k rychlosti jízdy by mohlo dojít v důsledku pádu pprap. Martina D. na vozovku či na svodidla vpravo vozovku ohraničující k jeho usmrcení,

a takto přitom jednal, ač byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 25.5.2005, sp.zn. 46T 16/2004, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21.2.2006, sp.zn. 4To 75/2005, mimo jiné uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. b) tr. zákona, za což mu byl uložen souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání tří roků a šesti měsíců, který vykonal dne 22.6.2008,

t e d y : dopustil se jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil, spáchal takový čin na veřejném činiteli pro výkon jeho pravomoci, avšak k dokonání trestného činu nedošlo a znovu spáchal zvlášť závažný úmyslný trestný čin, ač již byl pro jiný zvlášť závažný úmyslný trestný čin potrestán a tato okolnost pro svou závažnost, zejména vzhledem k délce doby, která uplynula od posledního odsouzení, podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost,

t í m s p á c h a l

ad 1)

trestný čin krádeže podle § 247 odst.1 písm. e), odst. 2 tr. zákona (zák. č. 140/1961 Sb.),

ad 2)

trestný čin útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákona (zák. č. 140/1961 Sb.),

ad 3)

pokus trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 k § 219 odst. 1, odst. 2 písm. f) tr. zákona (zák. č. 140/1961 Sb.), jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 odst. 1 tr. zákona (zák. č. 140/1961 Sb.),

a z a t o s e o d s u z u j e

Podle § 219 odst. 2 tr. zákona za užití § 35 odst. 1 tr. zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **14 (čtrnáct) roků a 6 (šest) měsíců nepodmíněně.**

Podle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zákona se pro výkon tohoto trestu zařazuje **do věznice se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný povinen nahradit poškozeným:

- MUDr. Tomáši S., nar. xxx, trvale bytem xxx škodu ve výši 10.000,- Kč,
- Kooperativa pojišťovna, a.s., Vienna Insurance Group, se sídlem Praha 1, Templová 747, IČ: 47116617, škodu ve výši 38.285,- Kč,
- Policie ČR, Krajské ředitelství Olomouc, Kosmonautů 10 škodu ve výši 17.520,- Kč.

O d ů v o d n ě n í

Během dokazování provedeného u hlavního líčení byl zjištěn a spolehlivě prokázán skutkový děj uvedený ve skutkové větě tohoto rozsudku. Tento skutkový děj byl prokázán v zásadním shodně, jak tomuto nasvědčovaly i výsledky přípravného řízení a jak je tento uvedený v obžalobě.

Obžalovaný Miroslav S. u hlavního líčení (č.l. 675v-676) vypovídal v zásadním shodně jako v přípravném řízení (č.l. 350-353, 360-362). Obžalovaný uvedl, že 18.12.2009 byl doma se svou družkou a dcerou. Spal, když ho asi kolem 02.00 hod.

vzbudil zvonek. Byl to Tomáš J., kterého obžalovaný zná cca 10 let. Tomáš J. mu řekl, že potřebuje odtáhnout auto, jestli mu s tím může pomoci a že to auto je kousek, Na Šibeníku v Olomouci. Obžalovaný mu řekl, že pozbyl řidičské oprávnění, protože nasbíral trestné body a navíc ráno musí vstát do práce. Tomáš J. ho ale přemluvil, ať s ním jede, že v noci je nikdo stavět nebude. Na místo jeli černou třídvéřovou Audi, kterou řídil Tomáš J. Tento zastavil před vozidlem Škoda Octavia černé barvy. J. vystoupil a nastoupil do vozidla Škoda Octavia, které se pokoušel nastartovat. Obžalovaný neviděl, že by vozidlo odemykal, dovozuje z toho, že vozidlo bylo odemčeno už když na místo přijeli. Po nějaké chvilce se J. vozidlo podařilo nastartovat a obžalovanému řekl, že vozidlo odtahovat nemusí, že potřebuje pouze, aby ho řídil. Obžalovaný s tím souhlasil, ptal se, kam má jet, J. mu dal do ruky vysílačku s tím, že mu bude dávat pokyny. O tom, komu vozidlo patří, se nebavili, obžalovaný se na to ani neptal. Na to, že auto bude řídit, přistoupil obžalovaný proto, že byl J. zavázán za půjčení přívěsu. Obžalovaný pak jel za vozidlem Audi, které řídil J. Když byli u restaurace U Anči v Olomouci, tak J. obžalovanému do vysílačky řekl, ať jede první, že mu bude dávat pokyny. Obžalovaný následně popisoval trasu, kudy jeli, s tím, že byla tma, sněžilo, na silnici byl sníh, neví kolik, klouzalo to. Obžalovaný jel původně rychlostí asi 50 km/h, následně na ulici Brněnská jel asi 70 km/h. Když projeli kolem čerpací stanice OMV, tak mu J. do vysílačky řekl, že ho předjeli policajti a že jedou za obžalovaným. Jak v tu dobu obžalovaný jel rychle, to neví. Dostal ale strach, protože neměl řidičský průkaz, tak se ptal J. do vysílačky, co má dělat. Ten mu řekl, ať se nebojí a ať sjede z dálnice směrem na Nedvězí, tam ať se otočí s tím, že J. na něj počká na nájezdu na dálnici z Nedvězí. Je možné, že obžalovaný svou jízdu zrychlil, protože dostal strach. Obžalovaný přijel do Nedvězí, na první křižovatce jsou Boží muka, ta objel a jel zpět na nájezd na dálnici na Olomouc, kde na něj měl čekat J. Když objížděl ta Boží muka, tak periferně viděl, že se vedle na cestě otáčí asi na ruční brzdu vozidlo policie, které mělo zapnuté majáky, ale obžalovaný neslyšel žádný zvukový signál. Také těch majáků si všiml až při otáčení policejního vozidla. Ptal se potom do vysílačky J., jestli na něj čeká, ten mu řekl, že ano, ať na nájezdu vyskočí z auta, ať nezapomene vzít klíček k zapalování vozidla a vysílačku, o auto ať se nestará. Takový pokyn obžalovanému nepřišel divný, v danou chvíli se o to nestaral, protože měl strach. Po příjezdu k nájezdu obžalovaný šlápl na brzdu, zastavil, snažil se vypnout zapalování, ale tam byl místo klíčků nějaký váleček, který se mu podařilo vytáhnout, vzal vysílačku a utíkal k vozidlu Audi, které bylo asi 10 metrů od něj. Když doběhl ke dveřím spolujezdce, tak je otevřel a nasedl na místo spolujezdce. Audi bylo již nastartované. Když chtěl zavřít dveře, tak najednou v oblasti ramen a hrudníku ucítil, že ho uchopily nějaké ruce a tahaly ho z auta ven. Když se podíval doprava, tak uviděl policistu. Ten ho začal tahat ven z auta a křičel „vylez ven, ty zmrde“. Obžalovaný se zapřel rukama o sloupek a madlo nad dveřmi, snažil se ve vozidle zůstat, protože to se začalo rozjíždět. Jak se ho policista snažil vytáhnout, tak tělo obžalovaného vytočil směrem doprava ke dveřím. Obžalovaný ale stále seděl na sedadle. Policista se ho pořád držel za vrchní polovinu těla a pak nějak asi skočil do vozidla, do prostoru pod nohy obžalovaného. Na obžalovaném v žádném případě neležel ani neklečel, protože byla ve vozidle tma, tak neviděl přesně, jak tam byl. Dveře vozidla zůstaly pořád otevřené. Policista pak zakřičel „zastav to auto, ty zmrde, nebo tě zastřelím“. Obžalovaný určitě nic neříkal, jestli něco říkal J., to neví. Ihned po těch slovech uslyšel obžalovaný výstřely. Bylo jich několik. Nato se obžalovaný instinktivně otočil směrem do vozidla a začalo mu

pískat v uších. Při otáčení obžalovaný viděl záblesky výstřelů, kam směřovaly neví, ale byly z místa mezi řadící pákou, přihrádkou spolujezdce a nohama obžalovaného asi v úrovni kolen. V daných místech uviděl pistolí, která směřovala hlavní směrem někam k levému boku obžalovaného. Jediné osvětlení tam byla žárovka u otevřených dveří spolujezdce a pak podsvícení palubní desky a středového panelu. Obžalovaný před sebe dal instinktivně ruce, ale neví o tom, že by se zbraně dotkl. Pak se ozval další výstřel, obžalovaný neví, jestli byl jen jeden a poté ucítil brnění v pravé ruce a nějaký tlak v levém boku. To už pak seděl pouze pasivně v sedadle a byl v šoku. Obžalovaný uvedl, že se nepokoušel policistu nijak napadat, ani se nepokoušel zmocnit jeho zbraně. Auto začalo zpomalovat a když se ptal J., co se děje, tak ten mu řekl, že už nemůže, že ho střelil. Najednou pak vozidlo začalo znovu zrychlovat, J. začal nějak mávat rukama, asi pravou, a to směrem k policistovi, ale obžalovaný neví, jestli J. něco v ruce držel nebo jestli se dotkl policisty. Celou dobu byl policista v prostoru pod a nebo před nohama obžalovaného. Prostě to bylo v prostoru mezi přístrojovou deskou a nohama obžalovaného. Policista měl nohu ven z vozidla, ale jak moc byla ta noha ven, to neví. Hlava policisty směřovala do vozidla a byla také v prostoru mezi sedačkou a přístrojovou deskou, ale opět obžalovaný neví přesně jak. Obžalovaný neví o tom, že by se policista držel rukou opěrné části sedačky spolujezdce. Pak auto zase začalo zpomalovat a J. se sesunul směrem k volantu. Obžalovaný zavřel oči a cítil jak auto zpomaluje a naráží na levý bok. Poté vozidlo zastavilo. Policista ho pak vytáhl ven, nechal ho ležet na zádech na silnici. Několikrát ho udeřil do obličeje, ale obžalovaný neví čím. Také pořád hulákal, kde má zbraň a přitom ho prohledával. Pak si ještě obžalovaný pamatuje, že ho někdo kontroloval, jestli je zraněný, pak byl vysvlečen a viděl, že má ustřelený palec na pravé ruce. Bylo tam víc lidí, kteří se také snažili oživit J. Pak přijela sanitka a byl odvezen do Fakultní nemocnice v Olomouci. Obžalovaného ani nenapadlo, že to vozidlo by mohlo být odcizené. V žádném případě na automobil policie nenajížděl, to ani nebylo technicky možné. Policistu nevytlačoval, podle obžalovaného to nebylo možné, protože měl problémy, aby se udržel ve vozidle. K dotazu státního zástupce u hlavního líčení, jak vysvětlí nález jeho pachové stopy na řídící jednotce, obžalovaný uvedl, že to vysvětlit nedokáže, prostě tomu nevěří, je to nesmysl.

Svědék Martin D. u hlavního líčení (č.l. 676v-677v) vypovídal v zásadním shodně jako v přípravném řízení (č.l. 374-378). Svědek uvedl, že pracuje u policie od 1.8.1996, je vysoký 183 cm, váží cca 90 kg, je pravák a zbraň používá v pravé ruce, ale je vycvičený i k použití zbraně v levé ruce. Službu nastoupil 17.12.2009 v 19.00 hodin a vykonával ji společně s nstržm. Jakubem Š., který byl řidič. Svědek byl velitelem hlídky. Na sobě měl služební stejnokroj vz. 92, tzv. čerňáky, na nohou měl kanady, novou policejní bundu s reflexními prvky a na tom měl taktickou vestu. Na hlavě měl smotanou černou kuklu, která byla nasazena jako čepice a zakrývala svědkovi pouze temeno hlavy. Měl služební pistolí se čtrnácti náboji v zásobníku, z toho jeden byl přímo v komoře ve zbrani. Kohout měl vypuštěný v přední poloze jako zajištění proti náhodnému výstřelu. V taktické vestě měl další dva zásobníky, v každém z nich čtrnáct nábojů. Byla jim přidělena starší verze služební Škody Octavie, která byla označena prvky policie v zelenobílé kombinaci s modrým majákem na střeše. Byli instruováni, že se mají zaměřit na krádež vozidel Škoda Octavia, Fabia, Roomster a dalších vozidel luxusnější výroby a tato kontrolovat. Asi v 03.00 hod. dne 18.12.2009, když projížděli po ulici Velkomoravské a Albertově,

v blízkosti čerpací stanice Shell, zahlédli v protisměru dvě motorová vozidla jedoucí relativně velkou rychlostí, asi 80 km/h. Vozidla sjela z ulice Albertova na ulici Brněnskou a policisté je začali sledovat. Jednalo se o vozidla Škoda Octavia a Audi, obě měla tmavou barvu, ale jakou, to přesně svědek neví, protože byla tma a hustě sněžilo. Cesta byla zasněžená, leželo na ní asi 2 cm čerstvého sněhu, přesně ale neví. První jela Octavia, za ní Audi a jely vysokou rychlostí nad 70 km/h, což svědek vyvozuje z rychloměru služebního vozidla. Snažili se je dohnat, aby je neztratili, na konci ulice Brněnské se svědek rozhodl, že předjedou vozidlo Audi. Již v té době chtěli vozidla zkontrolovat, majáky neměli zapnuté, aby je „nevyplašili“. Na úrovni čerpací stanice OMV směr Brno předjeli vozidlo Audi a zařadili se za Škodu Octavia, které najednou začalo rapidně zrychlovat, na což svědek reagoval pokynem řidiči „jed', jak umíš“. Octavia jela rychlostí asi 130 až 140 km/h směrem na Brno, drželi se za ní ve vzdálenosti 100 metrů. Na vozidlo Audi se již nesoustředovali. Jeli za Octavií směrem ke sjezdu z dálnice směrem na Hněvotín a Nedvězí, kde Octavia sjela a na křižovatce tvaru T odbočila doleva směrem na obec Nedvězí. Po vjezdu do obce vozidlo Octavia na první křižovatce otočilo do protisměru, přičemž je ohrozilo, kdy vozidlo Škoda Octavia vjelo proti nim do jejich jízdního pruhu a řidič služebního vozidla musel strhnout řízení mírně vlevo, aby se vyhnul střetu vozidel. Vozidlo Škoda Octavia pokračovalo dál na Hněvotín a policisté jeli za ním. To už řidiči tohoto vozidla muselo být jasné, že jsou policisté, protože svědek po otočení zapnul světelný maják a výstražné znamení. Během pronásledování se svědek snažil informovat další hlídku a žádal o pomoc. Škoda Octavia jela zpět k nájezdu na dálnici, kde zatočila doprava směrem na Olomouc a na tom nájezdu vozidlo zastavilo, přičemž policisté zastavili ve vzdálenosti asi 5 až 10 metrů za ním. Svědek uviděl řidiče Octavie, jak vystoupil na straně řidiče, zezadu vozidlo oběhl a běžel po nájezdu nahoru, kde bylo přistaveno vozidlo Audi, které mělo otevřené dveře spolujezdce. Na to svědek reagoval tak, že vyběhl ze policejního vozidla a řidiče Octavie začal pronásledovat, přičemž ho opakovaně vyzval slovy „policie, jménem zákona stůj“. Ten muž na to nereagoval, přičemž k vozidlu Audi doběhli skoro současně, kdy těsně u těch otevřených dveří ho svědek chytil oběma rukama zezadu za ramena a snažil se mu zabránit nastoupit do připraveného vozidla. To se ale svědkovi nepodařilo a ten muž stihl do vozidla naskočit. Svědek již neví, jestli se ten muž nějak bránil, seběhlo se to všechno strašně rychle. Protože svědek ho stále držel, tak ho ten muž strhl do vozidla Audi. Svědek v žádném případě neměl v úmyslu skočit s mužem do vozidla, naopak jeho úmyslem bylo zabránit muži v útěku a nasednutí do vozidla. To, že ho ten muž strhl do vozidla Audi, se mohlo stát i díky tomu, že na vozovce byl sníh a byla kluzká. Ten muž tedy seděl na místě spolujezdce a svědek se ve vozidle ocitl v pozici, kdy klečel na prahu vozidla a to oběma nohama, levou ruku měl pravděpodobně přisedlou za zády toho muže k sedadlu a svědek se snažil se tou levou rukou něčeho křečovitě držet, ale neví čeho. Pravou ruku měl volnou a měl ve vozidle část trupu a hlavu. Trup s hlavou směřoval směrem k řidiči, přičemž hlava svědka byla na stejné úrovni jak měl obžalovaný. Břicho směřovalo k sedáku spolujezdce. Dveře vozidla byly po celou dobu otevřené. Svědek okamžitě po dopadnutí do vozidla ucítil, že se vozidlo rozjelo ve směru jak stálo, tedy ve směru na Olomouc. Svědek okamžitě zakřičel „policie, jménem zákona zastavte“, a to během jízdy několikrát opakoval. Na to ale nikdo nereagoval, naopak vozidlo začalo zrychlovat. Obžalovaný se svědka snažil svou levou rukou odtlačovat ven z otevřených dveří, kdy ho tlačil do těla, ale svědek už neví přesně, kam. Když se mu to nepodařilo, tak svědka začal svou levou

rukou sevřenou v pěst mlátit do obličeje a přitom na svědka řval „vypadni, ty zmrde, nebo tě zabiju“. Obžalovaný svědka udeřil několikrát, ale počet úderů si už nepamatuje, domnívá se, že síla úderu byla maximální vzhledem k tomu, že se nemohl rozmáchnout. K tomuto útoku se přidal i řidič, který držel volant levou rukou a pravou rukou sevřenou v pěst svědka také opakovaně udeřil do obličeje. Řidič přitom několikrát zopakoval „vyhoď toho zmrda ven“. Svědek v tu chvíli dostal obavu o svůj život, protože kdyby se jim ho podařilo vyhodit v té rychlosti, kterou jeli, z auta ven, tak by nemusel přežít. Proto pravou rukou vytáhl služební zbraň a křičel na ně „zastavte nebo budu střílet“. Na to nikdo nereagoval naopak oba muži pokračovali ve výše popsaném útoku na svědka. Za této situace svědek několikrát vystřelil do palubní desky, to ale nikoho nechtěl zranit, jednalo se o varovné výstřely. V té chvíli obžalovaný uchopil pravděpodobně svou levou rukou svědkovu pistoli, uchopil ji zezdola za hlaveň a snažil se ji svědkovi vytrhnout z ruky. Navíc se mu podařilo strčit prst pravděpodobně levé ruky do lučičku zbraně, čímž jednu chvíli zablokoval spoušť. O zbraň se přetahovali různými směry, kdy obžalovaný se ji snažil svědkovi vykroutit, svědek samozřejmě měl snahu zbraň si udržet, protože měl obavu, že by ti muži zbraň mohli použít proti němu. Jak dlouho se o zbraň přetahovali to svědek neví. Myslí si, že se jednalo o desítky sekund, ale opravdu neví. Při tomto přetahování došlo k několika dalším výstřelům, které svědek neměl v úmyslu. Svědek ani neví, kolik těch výstřelů mohlo přesně být. Oba muži pokračovali ve svých útocích vůči svědkovi, navíc svědka zřejmě řidič udeřil do hlavy několikrát nějakým kovovým předmětem. Když se při tom svědek snažil získat kontrolu nad zbraní, padly další výstřely, po kterých začal řidič křičet, že musí zastavit, že je postřelený do nohy. Obžalovaný mu ale řekl, ať nezastavuje, jede dál s tím, že on svědka vyhodí. V průběhu toho se svědek neustále s obžalovaným přetahoval o zbraň a došlo k dalším výstřelům, po kterých se řidič náhle zhroutil na levou stranu vozidla, opřel se tělem a hlavou o dveře na své straně. Svědek pak ucítil náraz vozidla a vozidlo za chvíli zastavilo. Obžalovaný se pak už se svědkem nepřetahoval, kdy podle názoru svědka byl postřelen jedním z výstřelů. Svědek pak obžalovaného vytáhl z vozidla ven, položil ho na břicho na vozovku, zajistil zbraň proti výstřelu a schoval ji do pouzdra. Skoro zároveň na místo dorazil svědkův kolega, který se věnoval řidiči auta. Svědek měl obavu, zda obžalovaný u sebe nemá nějakou zbraň, tak ho prohledal a našel u něj šroubovák a klíč od vozidla. Svědek také zjistil, že obžalovaný má střelné zranění na noze a tak radiostanicí vyrozuměl operačního důstojníka o situaci na místě. Následně přijeli další policisté a záchranná služba. Svědek utrpěl výše popsaným jednáním obžalovaného a řidiče několik podlitin a krvavých zranění nad okem, na nose, na rtu a na čele. Dále svědek zjistil, že mu chybí dva zásobníky i s pouzdrém, které měl v taktické vestě, ty byly pravděpodobně odtrženy při potyčce ve vozidle a dále ztratil kuklu, kterou měl nasazenou jako čepici. U hlavního líčení svědek uvedl, že minimálně v jeden okamžik se obžalovanému ho podařilo téměř vyhodit z vozidla, měl venku i ramena a držel se jen tou levou rukou. Protože mu celou dobu trčely nohy ven, tak dveře nemohly být zavřené ani se dovírat. K dotazu obhájce uvedl, že si všiml krve na rukou obžalovaného, ten asi neměl rukavice. Pokud v přípravném řízení uvedl, že krev neviděl a nyní uvádí, že ano, tak si již nevzpomíná. Svědek uvedl, že se to všechno odehrálo tak rychle, že si určité detaily nemůže vybavit, stejně jako nemůže přesně říct čeho a jak se ve vozidle držel. To je vše v rámci domněnek. Zbraň svědek vytáhl až v okamžiku, kdy viděl, že ani jeden z těch mužů neuposlechl jeho

výzev a navíc se cítil ohrožen na životě, protože za jízdy se ho snažili vytlačit ven z vozidla.

Svědék Jakub Š. u hlavního líčení (č.l. 677v-678) vypovídal v zásadním shodně jako v přípravném řízení (č.l. 389-395). Svědek popsal počátek služby dne 17.12.2009 v 19.00 hod. shodně jako svědek D. Byl rovněž stejně ustrojen a vyzbrojen. Když projížděli po mostě na ulici Brněnskou, tak v protisměru zahlédli dvě poměrně rychle jedoucí vozidla, která odbočovala dolů směrem na ulici Brněnskou. Jako první jelo vozidlo Škoda Octavia, které se v tu chvíli svědkovi jevilo jako tmavě modré. Za ním jelo druhé, tmavé osobní vozidlo. Svědek uvedl, že byla tma a také hustě sněžilo. Vozidla se jim jevila jakožto podezřelá a tak se rozhodli, že pojedou za nimi a zkontrolují je. Proto sjeli na ulici Brněnskou a jeli směrem na Brno. Za křižovatkou, někde na úrovni čerpací stanice OMV se jim podařilo vozidla dohnat, obě vozidla v tu dobu jela rychlostí asi 100 km/h. Přitom také zjistili, že to druhé vozidlo je Audi. S kolegou D. se dohodli, že vozidlo Audi předjedou a pokusí se dostat za vozidlo Škoda Octavia a toto zastavit. Z taktického hlediska je pravidlem vozidla zastavovat zezadu za situace, kdy je zapnutý maják a svítí nápis STOP. V okamžiku předjíždění vozidla Audi začalo vozidlo Škoda Octavia zrychlovat, přičemž když se ho snažili držet, tak se dostali na rychlost 160 a 170 km/h na zasněžené silnici, přičemž policejní vozidlo již rychleji nejelo. Škoda Octavia jela o něco rychleji, ale neztratili ji z dohledu. Požádali o asistenci další policejní hlídku. Po nějaké chvíli uviděli, že vozidlu Škoda Octavia svítí brzdy, to byl mezi nimi rozestup asi 100 metrů. Vozidlo odbočovalo na sjezd k obci Nedvězí a oni jej sledovali. Škoda Octavia vjela do obce Nedvězí a na první křižovatce v této obci se smykem otočila do protisměru. Svědek ukázal na satelitních snímcích místní situaci a zakreslil směr jízdy vozidla Škoda Octavia. V okamžiku, kdy se vozidlo částečně pomocí smyku dostalo do protisměru, najíždělo zpět na silnici, po které přijelo a najíždělo na pravý bok policejního vozidla. Přijíždělo směrem k jejich pravému boku a ač bylo zřejmé, že míří přímo na policejní auto, tak nezměnilo směr ani rychlost. Svědek proto musel strhnout řízení, protože by podle něj zcela jistě došlo ke srážce. Svědek se následně dostal také do smyku, otočil se do protisměru a uviděl, že Škoda Octavia jede z obce Nedvězí. Před nájezdem na dálnici na Olomouc vozidlo Škoda Octavia začalo zpomalovat a po odbočení na výjezd na Olomouc se postavilo mírně zešikma a zastavilo u krajnice na protější straně. Svědek opět na satelitním snímku zakreslil pozici automobilu. Z Octavie z pozice řidiče vyběhl muž, svědek už neví, jestli Octavii obíhal nebo ne, ale každopádně pokračoval po nájezdu směrem nahoru, a to směrem k místu, kde stálo vozidlo Audi. To stálo asi 20 až 30 metrů od místa, kde zastavila Škoda Octavia. Dveře od spolujezdce vozidla Audi byly otevřené. Svědek s policejním vozidlem zastavil, přičemž kolega D. ze služebního vozidla vystoupil a utíkal za tím mužem, který vyběhl ze Škody Octavia. Ve chvíli, kdy ten muž byl u dveří spolujezdce vozidla Audi, ho D. zezadu uchopil za ramena a najednou svědek uviděl, jak kolega i s tím mužem zapadli dovnitř do vozidla Audi na místo spolujezdce, takže D. čouhaly z vozidla nohy ven, kdy svědek ukázal rukou na holeň nohy, těsně pod kolem. Byly vidět obě nohy. Ve chvíli, kdy oba do vozidla zapadli, se vozidlo Audi rozjelo směrem na Olomouc. Právě v tu chvíli, kdy kolega s tím mužem zapadli do vozidla Audi, musel svědek s policejním vozidlem couvnout, protože Škoda Octavia nebyla zabrzděná a začala sjíždět po svahu směrem dolů. Svědek couvl asi o jeden nebo dva metry, objel Škodu Octavia zleva a začal pronásledovat vozidlo Audi směrem na

Olomouc. Svědkovi se podařilo Audi dojet na vzdálenost asi 15-20 metrů, přičemž dveře spolujezdce u vozidla Audi byly stále otevřené a ze dveří stále čouhaly nohy. Ty nohy byly v pohybu, chvílemi vyčuhovaly více a chvílemi méně. V tu chvíli jelo vozidlo Audi i policejní vozidlo rychlostí 100 až 110 km/h, což svědek ví podle tachometru na služebním vozidle. Svědek měl také zapnutý maják, zvukové zařízení a byl také zapnutý nápis STOP. Svědek vůbec neviděl, co se odehrává v kabině vozidla Audi. Vozidlo Audi nejelo rovně, ale kličkovalo mezi svodidly. Asi po 500 metrech od místa, kde do něj kolega D. zapadl, vozidlo zpomalilo, ale pak se opět rozjelo na rychlost asi 110 km/h ve směru na Olomouc. Touto rychlostí pokračovalo dalších 300 až 400 metrů, přičemž stále kličkovalo. V jednom okamžiku se vozidlo Audi ocitlo tak blízko svodidel po pravé straně, že měl svědek strach, že narazí do dveří a ty kolegovi ucvaknou nohy. Svědek dále na satelitním snímku označil křížkem s číslicí 13 místo, kde vozidlo Audi začalo zpomalovat. Pak se přiblížilo svým levým bokem ke svodidlům po levé straně, narazilo do nich, odrazilo se od svodidel a ve vzdálenosti asi 20 metrů od nárazu zastavilo. Svědek za vozidlem zastavil asi 15 až 20 metrů a viděl, že jak kolega D. vylézá z vozidla Audi, z pozice spolujezdce vytahuje muže a pokládá ho na zem. Svědek se rozběhl k vozidlu Audi, dotazoval se kolegy, zda je v pořádku, čemuž kolega přisvědčil a svědek utíkal k místu řidiče vozidla Audi, který měl ruce na volantu a hlavu skloněnou směrem ke dveřím. Muž na svědkovy výzvy nereagoval a nekomunikoval s ním. Svědek pak muže z místa řidiče vytáhl ven a kolega D. mu řekl, že střílel. Svědek pak zahájil přímou masáž srdce řidiče vozidla Audi a kolega D. vysílačkou nahlásil použití zbraně a žádal o výjezd záchranky. Následně svědek popsal situaci na místě po příjezdu záchranné služby a dalších policistů. K celé události došlo za tmy, v nočních hodinách a sněžilo, úsek dálnice, po kterém projížděli, byl osvětlen veřejným osvětlením, tmavým úsekem byl úsek pod mostem a dále cesta na Nedvězí. Ve chvíli, když D. běžel za utíkajícím mužem k vozidlu Audi, se služební zbraní nemanipuloval.

Svědék MUDr. Tomáš S. u hlavního líčení (č.l. 676) vypovídal v zásadním shodně jako v přípravném řízení (č.l. 405-408). Uvedl, že předmětné vozidlo Škoda Octavia RZ xxx zaparkoval 17.12.2009 asi ve 23.15 hod. na ulici xxx před domem, kde bydlí. Vozidlo uzamkl a ve vozidle byl funkční imobilizér. Systém Construct ale zůstal nezamčený. 18.12.2009 asi v 6.30 hod. zjistila svědkova manželka, že jejich vozidlo před domem nestojí. Krádež vozidla nahlásili na policii, která jim sdělila, že vozidlo již bylo nalezeno. Oprava vozidla a jeho uvedení do pojízdného stavu stálo celkem 48.285,- Kč. Vozidlo je pojištěno u pojišťovny Kooperativa, která větší část opravy uhradila, svědek doplatil částku 10.000,- Kč.

Svědčyně Hana R., družka obžalovaného, u hlavního líčení (č.l. 678v) využila svého práva a odmítla k věci vypovídat. Proto byla dle § 211 odst. 4 tr. řádu čtena její výpověď z přípravného řízení (č.l. 402-404). Svědkyně v zásadě shodně s obžalovaným popsal odchod obžalovaného z místa bydliště po půlnoci 18.12.2009. Svědkyně se otočila a spala dále. V noci k nim žádné návštěvy nechodily, v tomto případě se jednalo o zcela výjimečnou záležitost. Obžalovaný se v noci zdržoval se svědkyní v jejich bytě. Náradí si s sebou určitě nebral, to by svědkyně slyšela. Řídící jednotku do vozidla Škoda Octavia svědkyně nezná, neví ani o co se jedná a nic takového u obžalovaného nikdy neviděla.

Za souhlasu obžalovaného i státního zástupce byla podle § 211 odst. 1 tr.ř. čtena svědecká výpověď svědka Patrika K. (č.l. 421-423). Svědek se vyjadřoval k řídící jednotce pocházející z vozidla Škoda Octavia RZ xxx, která byla 18.12.2009 nalezena ve vozidle Škoda Octavia RZ xxx. Svědek uvedl, že vozidlo Škoda Octavia RZ xxx mu bylo odcizeno v noci z 16.3. na 17.3.2009 v Olomouci. Do dnešního dne nebyl zjištěn pachatel, vozidlo mu vráceno nebylo. Pokud byla z něho řídící jednotka nalezena v jiném vozidle v Olomouci, pak ji tam zřejmě umístili lidé, kteří odcizili svědkovo auto, protože před odcizením vozidla s řídící jednotkou nebylo nijak manipulováno.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie (č.l. 320-344) a z výpovědi znalců MUDr. Bohumila Navrátila a PhDr. Jaroslavy Holické u hlavního líčení (č.l.703v-704) vyplývá, že jak v současné době, tak i v době spáchání trestného činu obžalovaný netrpěl žádnou duševní chorobou ve vlastním slova smyslu. Znalci konstatovali u obžalovaného smíšenou poruchu osobnosti, která byla přítomna i v době spáchání trestného činu. Schopnost rozpoznávací i ovládací byla v době spáchání trestného činu zachována. U obžalovaného se jedná o osobnost s rysy afektivní lability, která jedná impulzivně s absencí pocitu viny. IQ obžalovaného se pohybuje v pásmu nadprůměru, IQ 130. Znalci neprokázali existenci patologické agresivity, nicméně konfliktní situace je schopen řešit silou. Vývoj osobnosti obžalovaného je v podstatných rysech již ukončen, proto nelze očekávat žádné další výraznější změny, resocializace není bezproblémová, především s ohledem na strukturu osobnosti a dosavadnímu životnímu stylu. Znalci nenavrhlí uložení žádné formy ochranného léčení, protože toto není indikováno.

Ze znaleckého posudku z oboru doprava, odvětví doprava silniční a městská, se zvláštní specializací pro technické posudky o příčinách dopravních nehod (č.l. 189-226 a doplňku č.l. 228-233) a z výpovědi znalce Ing. Františka Kouřila u hlavního líčení (č.l. 704-706v) vyplývá, jaké síly by působily na tělo policisty v případě jeho vystrčení z předmětného vozidla Audi S3. Minimální rychlost vozidla Audi S3 v době nárazu na svodidla nebylo možno objektivně odvodit. Detailní stav vozovky v danou dobu není nikde přesně popsán. Ze snímků fotodokumentace pořízených při ohledání místa činu je patrné, že sněžení muselo být až po zastavení osobního vozidla Audi, kdy nejen, že pod vozidlem není sníh, ale za vozidlem chybí stopy na vozovce ve vrstvě sněhu. Podle znalce tedy byla vozovka bez snížení sjízdnosti. Za těchto okolností bylo rozjetí se osobního vozidla Audi na rychlost 100 až 110 km/h a způsob jeho jízdy tak, jak ho popisuje svědek Jakub Š., reálné a z technického hlediska přijatelné. Pokud jde o pohyb otevřených pravých předních dveří předmětného vozidla Audi S3, tak tyto by se opíraly o nohy poškozeného, který klečel na prahu dveří, příp. na podlaze vozidla. Síla působící na nohy poškozeného by byla úměrná úhlu otevření dveří. Její velikost znalec nedokázal odhadnout.

Ze znaleckého posudku z oboru kriminalistika, specializace forenzní biomechanika (č.l. 276-284) a z výpovědi znalce prof. PhDr. Jiřího Strause, DrSc. u hlavního líčení (č.l. 707-708) vyplývá, že při vystrčení těla poškozeného policisty

z jedoucího auta a dopadu těla byla zjištěna velikost nárazové síly těla na vozovku 12.36 kN. Zjištěná síla nárazu je velmi vysoká, z hlediska biomechaniky překračuje tolerance organismu na vnější zátěž. Síla působící na hlavu pro náraz na vozovku, resp. do svodidel, je cca 2254 N. V případě vypadnutí nebo vystrčení policisty D. z jedoucího vozidla při rychlosti nejméně 100 km/h působí na tělo vnější zátěž, která v biomechanických parametrech přesahuje kritickou hodnotu přežití. Jsou tedy naplněny podmínky pro smrtelné následky, biomechanické hodnoty přesahují kritickou hranici tolerance přežití. U hlavního líčení po předložení fotodokumentace z místa činu znalec uvedl, že toto množství sněhu by neměnilo nic na závěrech jeho posudku. Pokud jde o působení odporu vzduchu, pak při pádech z výšky 150 metrů a výše může působení odporu proudění vzduchu již vyvolat určité odchýlení těla, ovšem to jsou případy, kdy tělo dosáhne rychlosti 200 km/h. Odpor vzduchu při rychlosti kolem 100 km/h by podle dosavadních znaleckých zkušeností soudního znalce nehrál zásadnější roli. K dotazu obhájce znalec uvedl, že pokud měl policista D. na hlavě standardní kuklu, tak to v případě impaktu nemá z hlediska následků na tělo poškozeného vliv, závěry znalce platí i pro takovýto případ.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství (č.l. 254-273) a z výpovědi znalce MUDr. Igora Fargaše u hlavního líčení (č.l. 708v-709v) vyplývá, jaká zranění utrpěl poškozený D. v souvislosti s napadením ve vozidle Audi S3. Tato zranění vedla k málo závažné poruše zdraví s délkou trvání necelého jednoho týdne, které znalec hodnotí jako zranění lehké, nikoliv však jakožto pouhou drobnou poruchu zdraví zcela přechodného rázu. Pokud jde o poranění na obou bérkách, pak vznik těchto povrchních poranění lze vysvětlit tlakem bérků na práh vozidla Audi a smýkáním bérků po prahu a po látce oděvu. Všechna ostatní poranění vznikla účinkem mechanického násilí zčásti malé a zčásti střední intenzity, které působilo proti v posudku vyjmenovaným partiím hlavy a obličeje poškozeného. Mechanické násilí bylo zčásti tlumeno čepicí a z toho lze dovodit, že razance úderů, která byla vyvíjena útočником nebo oběma útočnými, byla zcela zřejmě střední intenzity. Podkožní krevní výrony byly způsobeny nejpravděpodobněji údery pěstí, oděrky vznikly údery nějakého hranatého maloplošného nejspíše lehkého předmětu. V případě, že by se poškozený nemohl účinně proti jednotlivým úderům bránit, pak by mohly vzniknout i tržně zhmožděné rány, zlomeniny zubů, případně nosních kostí, avšak šlo by o zranění lehká. Samostatnou otázkou je samozřejmě možnost vzniku střelného poranění poškozeného, pokud by poškozený při zápasu s obžalovaným neudržel svoji zbraň namířenou od svého těla. V případě, že by byl poškozený z jedoucího vozidla vystrčen, pak lze připustit možnost vzniku velmi závažných zlomenin končetin a nelze vyloučit ani vznik smrtelného zranění v případě nárazu hlavou do vozovky. V případě nárazu hlavy do vozovky nebo do svodidel by došlo ke vzniku zlomenin lebky a zhmoždění mozku. V případě nárazu otevřených dveří do svodidel by došlo k prudkému přiražení dveří do prostoru podkolenních jamek poškozeného a pak by nebylo možno vyloučit devastaci dolních končetin, případně jejich amputaci. Znalec se dále ve svém posudku vyjadřoval kriticky ke znaleckému posudku MUDr. Zdeňka Zlámala. U hlavního líčení byly znalci rovněž předloženy fotografie z místa činu, kdy znalec uvedl, že při takové sněhové pokrývce by to nemělo absolutně žádný vliv na závěry jeho znaleckého posudku. Totéž se týká i kukly, kterou měl poškozený na hlavě. K dotazu obhájce znalec uvedl, že samozřejmě při vypadnutí poškozeného by nemuselo dojít 100% k úmrtí poškozeného. Znalec poukázal na příklad,

který uvádí v písemném zpracování svého znaleckého posudku, kdy šlo o rychlost 70 km/h a v obdobných případech v 98% případů nastávají smrtelná zranění, což se v případě citovaném ve znaleckém posudku ovšem nestalo. Znalec uvedl, že toto nelze absolutně přesně konstatovat, ale kdyby byla škála těchto případů, čili osoba vyhozená z vozidla v takové rychlosti, tak v naprosté většině případů by utrpěla ta osoba závažná nebo smrtelná zranění a pouze v malém % počtu by neutrpěla závažná nebo smrtelná zranění.

Za souhlasu obžalovaného i státního zástupce byl podle § 211 odst. 5 tr. řádu čten znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví chirurgie (č.l. 248-251). Ze znaleckého posudku vyplývá, jaká zranění utrpěl poškozený D. při konfliktu ve vozidle Audi S3. Možný mechanismus vzniku poranění stanovil znalec jako opakované úderý neozbrojenou pěstí. Velmi nebezpečné ohrožení poškozeného D. ale znamenala možnost, že by při rychlé jízdě vypadl z kabiny vozidla a narazil trupem i hlavou na silnici, kdy takový náraz by s vysokou pravděpodobností způsobil těžké až život ohrožující zranění.

U hlavního líčení byla dle § 213 odst. 1 tr. ř. stranám předložena rovněž celá řada listinných důkazů, a to protokol o ohledání místa činu (č.l. 5), fotografie místa činu (č.l. 6-7), lékařská zpráva (č.l. 12), rozhodnutí o pracovní neschopnosti (č.l. 13), fotografie Martina D. (č.l. 14), protokol o ohledání místa činu (č.l. 18-19), plánec (č.l. 20), náčrtek č.l. 21, fotodokumentace (č.l. 22-31 a 32-43), protokol o odběru otisků pachových stop (č.l. 44), seznam zajištěných stop (č.l. 45-46), protokol o ohledání místa činu (č.l. 53), fotodokumentace (č.l. 54-59), protokol o odběru otisků pachových stop (č.l. 60), seznam řídicích jednotek (č.l. 64), úřední záznam (č.l. 91), vyčíslení škody PČR, KŘ policie Olomouckého kraje (č.l. 144-149), odborné vyjádření o stanovení ceny automobilu MUDr. Tomáše S. (č.l. 154-186), odborné vyjádření z odvětví mechanoskopie (č.l. 289-290), odborné vyjádření z odvětví balistiky (č.l. 295-296), odborné vyjádření z odvětví genetiky (č.l. 297), odborné vyjádření z odvětví daktyloskopie (č.l. 298), vyjádření OKTE Ostrava (č.l. 303-304), úřední záznam (č.l. 305), protokol o odběru pachového vzorku osoby (č.l. 306), odborné vyjádření v oboru metody pachové identifikace (č.l. 309-314), protokol o vyšetřovacím pokusu s obviněným č.l. 369-371, včetně fotodokumentace (č.l. 372-373), fotodokumentace ke zraněním Martina D. (č.l. 379-381), protokol o vyšetřovacím pokusu s Martinem D. (č.l. 383-385), včetně fotodokumentace (č.l. 386-399), doklady o opravě (č.l. 409-410), vyjádření Škoda Auto k řídicím jednotkám (č.l. 414 a 417), úřední záznamy k řídicím jednotkám (č.l. 415-416 a 418), list evidence trestního řízení (č.l. 418-420), úřední záznam (č.l. 428), fotodokumentace uniformy Martina D. (č.l. 429-430), přepis radiového provozu (č.l. 431-444), písemnosti k odcizenému vozidlu Audi 3 (č.l. 445-450), technické parametry automobilu Audi S3 (č.l. 451), rozsudek KS Brno ze dne 25.5.2005, sp.zn. 46T 16/2004 (č.l. 483-524), rozsudek VS Olomouc ze dne 21.2.2006, sp.zn. 4To 75/2005 (č.l. 525-579), vyčíslení škody Kooperativa Pojišťovna a.s. (č.l. 606-640), články z Wikipedie a Auto CZ k vozidlu Audi S3 (č.l. 710-719) a přílohy: CD záznam radiového provozu PČR (volná příloha), DVD záznam vyšetřovacích pokusů (volná příloha), spis Inspekce PČR čj. IN-TČ-717/2009 ve věci podezř. Martina D. (volná příloha) a spis Krajského soudu v Brně, sp.zn. 46T 16/2004.

Obhajoba navrhla doplnění dokazování, a to doplnění znaleckého posudku z oboru dopravy ing. Kouřila, který nedostatečně reagoval na nové skutečnosti, které dle obhajoby předtím neznal, a to zasněžení, kukla a z toho vyplývající výpočet. Dále, aby znalec spočítal, jakým tlakem působila síla větru na přední pravé dveře. Ke stejným otázkám, aby byl vyžádán nový znalecký posudek, a to Fakulty strojní ČVÚT Praha, laboratoř forenzní biomechaniky.

Soud rozhodl, že další důkazy nebudou prováděny. Návrhu obhajoby na doplnění dokazování soud nevyhověl, neboť dospěl k závěru, že již provedené důkazy jsou naprosto dostačující pro rozhodnutí soudu ve věci. Všichni znalci se otázkou zasněžení, příp. toho, že měl poškozený na hlavě kuklu, zabývali. Pokud jde o odpor vzduchu působící na přední dveře spolujezdce vozidla Audi S3, pak k této možnosti se vyjadřovali i znalci, zejména prof. Straus, přičemž jeho závěry jsou v souladu i s obecnými znalostmi vyplývajícími ze středoškolské fyziky, které má soud, kdy z uvedeného lze dovodit jednoznačný závěr, že při rychlosti okolo 100 km/h nebyla síla působící vlivem odporu vzduchu rozhodujícím faktorem. Zpracovávat k těmto otázkám další doplnění znaleckého posudku z oboru dopravy, případně nového znaleckého posudku považuje soud za naprosto nadbytečné.

Takto provedené důkazy hodnotil soud jednotlivě i v jejich souhrnu a dospěl k závěru, že provedené důkazy usvědčují obžalovaného v plném rozsahu ve smyslu podané obžaloby.

Obžalovaný vinu popírá v případě všech tří skutků, které jsou mu kladeny obžalobou za vinu.

Pokud jde o skutek pod bodem 1) výroku tohoto rozsudku, je třeba poukázat zejména na všechny okolnosti, za nichž byl obžalovaný údajně požádán svým známým J. o pomoc při odvozu vozidla. Tomáš J. obžalovaného o toto požádal uprostřed noci. Obžalovaného údajně nezajímalo, komu vozidlo patří, ani kam s vozidlem pojedou, ani ho údajně nezajímalo důvod tohoto nočního převozu vozidla. Je třeba také poukázat na tu skutečnost, že obžalovaný byl v minulosti soudně trestán, a to i pro trestný čin krádeže. S ohledem na výše uvedené je celý popis této události učiněný obžalovaným nevěrohodný. Již s přihlédnutím k těmto skutečnostem by bylo namístě jednání obžalovaného kvalifikovat jako účastenství dle § 10 tr. zákona, případně trestný čin podílnictví dle § 251 tr. zákona. Ovšem v rámci dokazování byl proveden i důkaz odborným vyjádřením v oboru metody pachové identifikace (č.l. 309-314), z něhož je zřejmé, že byla zjištěna shoda mezi pachovým vzorkem osoby obžalovaného a pachovou stopou zajištěnou na řídicí jednotce v odcizeném vozidle Škoda Octavia RZ xxx. Obžalovaný tuto skutečnost nebyl schopen nijak věrohodně vysvětlit. Z takto provedeného dokazování je tedy zřejmé, že obžalovaný musel manipulovat s řídicí jednotkou a tedy se aktivně zapojit do odcizení předmětného vozidla. Je nadevší pochybnost zřejmé, že předmětné vozidlo Škoda Octavia bylo řádně uzamčeno a následně ho řídil obžalovaný, tedy vozidlo muselo být odcizeno, obžalovaný byl v rozhodnou dobu na místě činu a na řídicí jednotce, kdy bez manipulace s touto řídicí jednotkou by vozidlo nebylo možné zprovoznit, byla nalezena pachová stopa obžalovaného. S těmito závěry je

pak v souladu i ta skutečnost, s jakou urputností a razancí se obžalovaný snažil uniknout policejní hlídce, kdy právě urputnost a razance útěku obžalovaného odpovídá tomu, že si musel být vědom, že se snaží uniknout postihu za mnohem závažnější porušení zákona než je jízda za situace, kdy přišel o řidičské oprávnění.

Pokud jde o jednání obžalovaného pod body 2) a 3) výroku tohoto rozsudku, pak u obou těchto skutků bylo zásadní zvážit věrohodnost tvrzení obžalovaného na straně jedné a naopak věrohodnost tvrzení svědků D. a Š., kdy znalecké posudky se u skutku pod bodem 3) výroku tohoto rozsudku vztahují zejména k následkům a možným následkům jednání obžalovaného. Soud dospěl k závěru, že není důvodu považovat výpovědi svědků Š. a D. za nevěrohodné. Oba svědci vypovídají v zásadním nejen navzájem shodně, ale i shodně v přípravném řízení a u hlavního líčení. Pokud si svědci nejsou některými skutečnostmi naprosto jisti, pak to ve svých výpovědích uvádějí a soud u obou svědků nezaznamenal nijakou snahu vytvořit výpověď tak, aby byla absolutně přesná do všech detailů. Tam, kde obhajoba poukazuje na to, že zejména svědek D. si není zcela jistý některými skutečnostmi, považuje toto soud naopak za skutečnost potvrzující věrohodnost výpovědi svědků D. a Š. S ohledem na to, že oba skutky popsané pod body 2) a 3) výroku tohoto rozsudku probíhaly velmi rychle a v napjaté situaci, kdy svědek Š. a zejména svědek D. byli vystaveni značnému stresu, by bylo naopak zcela nevěrohodné, pokud by si průběh celého děje pamatovali přesně do všech detailů. Důležité ale je, že oba svědci vypovídají shodně a přesvědčivě o podstatných okolnostech týkajících se pronásledování obou vozidel a následně konfliktu ve vozidle Audi S3. Oba svědci nemají žádnou vazbu na osobu obžalovaného, přičemž pro to, aby svědek D. prokázal oprávněnost užití střelné zbraně, s ohledem na danou situaci není ani nezbytně nutné, aby vypovídal účelově v neprospěch obžalovaného.

Pokud jde o skutek pod bodem 2) výroku tohoto rozsudku, pak není důvodu nevěřit svědkům Š. a D., že obžalovaný úmyslně najel směrem na projíždějící policejní vozidlo. Takovéto jednání je mimo jiné zcela v souladu s tím, jak zběsile obžalovaný před policejní hlídkou prchal, přičemž na předmětném vozidle Škoda Octavia mu zjevně nezáleželo, kdy toto byl ochoten následně nechat odstavené bez dozoru na nájezdu na silnici R 46. Výpovědi svědků Š. a D. považuje soud za věrohodné a z provedených důkazů není patrné, že by manévr s odcizeným vozidlem, který popisují svědci Š. a D., byl snad neproveditelný, jak tvrdí ve své obhajobě obžalovaný.

Pokud jde o skutek pod bodem 3) výroku tohoto rozsudku, pak soud nemá důvodu pochybovat o věrohodnosti výpovědi svědka D. Již u samého počátku tohoto skutku je mnohem věrohodnější tvrzení svědka D., že se pouze snažil zabránit obžalovanému v nastoupení do vozidla Audi S3, přičemž byl procházejícím obžalovaným do vozidla vtažen, než tvrzení obžalovaného, že by svědek D. do vozidla Audi S3 skočil. Svědek D. sice příkladně vykonával práci policisty, nicméně nelze předpokládat, že by se chtěl úmyslně vystavit tak nebezpečné situaci, že se ocitne sám ve vozidle, které se může rozjet s otevřenými dveřmi se dvěma pachateli trestné činnosti. Soud proto považuje jeho tvrzení, že při snaze zabránit obžalovanému v nastoupení do vozidla byl tímto do vozidla vtažen za situace, že jej držel za ramena.

Pokud jde o vlastní průběh konfliktu ve vozidle Audi S3, i zde považuje soud výpověď poškozeného D. za věrohodnější. Je zřejmé, že pošk. D. byl opakovaně udeřen s největší pravděpodobností pěstí a nějakým hranatým lehčím předmětem tak, jak to vyplývá ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Pokud tedy poškozený ve své svědecké výpovědi uvádí, že byl opakovaně udeřen jak obžalovaným, tak mužem, který vozidlo řídil, je toto tvrzení věrohodné a naopak není věrohodné tvrzení obžalovaného, že dal ruce před sebe a nejen že se nepokoušel zmocnit zbraně, ale že policistu ani nijak nenapadal, kdy rukou směrem k pošk. D. pouze několikrát mávnul Tomáš J. Opět s ohledem na to, jak obžalovaný urputně a razantně prchal před policejní hlídkou, nelze předpokládat, že by poté, co se dostal do vozidla Audi S3 a na něm byl v podstatě zavěšen zasahující policista, zůstal v zásadě pasivně sedět. Soud proto i v této části považuje výpověď pošk. D. za věrohodnější než tvrzení obžalovaného. Za této situace pak lze považovat za věrohodné i tvrzení pošk. D., že se ho obžalovaný snažil vyhodit ven z jedoucího vozidla. V tomto směru je třeba podotknout to, že jak obžalovaný, tak Tomáš J. věděli, že proti nim zakročuje policejní hlídka a přesto nereagovali ani na rozsvícený nápis STOP na policejním vozidle ani na výzvy pošk. D., ať už ve chvíli, kdy obžalovaný utíkal z vozidla Škoda Octavia do vozidla Audi S3, tak i v době, kdy se pošk. D. dostal do vozidla Audi S3. Jedinou správnou reakcí jak obžalovaného, tak Tomáše J. za dané situace mělo být to, že přestanou prchat před policejní hlídkou a uposlechnou výzvy k zastavení. Na tomto místě je třeba také poukázat na tu skutečnost, že pro nevěrohodnost tvrzení obžalovaného, že motivem k tomu, aby prchal před hlídkou policie byla skutečnost, že mu bylo odebráno řídičské oprávnění a on přesto řídil, bylo i jednání Tomáše J., který podle samotného tvrzení obžalovaného tomuto měl dát pokyn, ať zanechá vozidlo Škoda Octavia na nájezdu na komunikaci R46 a nastoupí do vozidla Audi S3, přičemž za situace, že Tomáš J. viděl nepochybně policejní vozidlo a následně slyšel výzvy zakročujícího policisty D., nezastavil, ale naopak se snažil policejní hlídce uniknout. Těžko lze předpokládat, že by Tomáš J. takto jednal jenom proto, aby pomohl obžalovanému ze situace, kdy řídil bez řídičského oprávnění. Naopak lze dovodit logický závěr, že obžalovaný a Tomáš J. naprosto vědomě k dalšímu útěku zvolili motoricky silnější vozidlo s náhonem na všechna čtyři kola Audi S3 s tím, že odcizenou Škodu Octavia ponechali naprosto nezajištěnou na výše uvedeném místě. V této souvislosti je třeba také poukázat na tu skutečnost, že i vozidlo Audi S3 bylo odcizené vozidlo, vybavené odcizenou registrační značkou. Pokud by se obžalovanému a Tomáši J. podařilo zbavit se pošk. D. a uprchnout policejní hlídce, pak by bylo velmi těžké ustanovit, o jaké osoby se vlastně jednalo. Za této situace pak lze dovodit jednoznačný závěr, že se obžalovaný skutečně, jak tvrdí ve své svědecké výpovědi pošk. D., pokusil poškozeného z vozidla vyhodit. Vzhledem k tomu, jakou rychlostí se vozidlo pohybovalo, musel být obžalovaný nepochybně srozuměn s tím, že takovýmto jednáním může způsobit poškozenému smrtelné zranění. Pokud jde o rychlost vozidla, soud nemá důvodu nevěřit výpovědi svědka Š., že se vozidlo Audi S3 podle údajů na tachometru ve služebním vozidle pronásledujícím Audi S3, pohybovala v rozmezí 100 až 110 km/h.

K povětrnostním poměrům a ke sjízdnosti vozovky je třeba uvést, že nepochybně sněžilo a nepochybně na určitých místech, kde probíhalo pronásledování obžalovaného i Tomáše J., ležela na vozovce menší vrstva sněhu. Toto vyplývá z výpovědi svědků D. a Š. Je zřejmé, že povětrnostní poměry nemusely být s ohledem na ujetou trasu na všech

místech naprosto stejné a pokud znalec Ing. Kouřil dospěl k závěru, že s přihlédnutím k fotografiím z místa činu jednak vzhledem k tomu, že pod vozidlem Audi S3 není sníh a že chybí stopy kol v tenké vrstvě sněhu za vozidlem, tak na místě, kde vozidlo Audi S3 zůstalo stát, v době, kdy vozidlo zastavilo, na vozovce sníh neležel, pak je takovýto závěr dle názoru soudu naprosto logický. V tomto směru je třeba poukázat na skutečnost, že soud v tomto konkrétním případě neřeší dopravní nehodu a pro rozhodnutí soudu je podstatné, zda se vozidlo Audi S3 za dané situace mohlo pohybovat rychlostí a způsobem tak, jak to popisují svědci D. a zejména svědek Š., který toto vozidlo ve služebním automobilu pronásledoval. S ohledem na skutečnost, že i na místech, kde ležela na vozovce vrstva sněhu, se nepochybně jednalo o tenkou vrstvu sněhu, maximálně do dvou centimetrů a s přihlédnutím k tomu, že vozidlo Audi S3 má náhon na všechna čtyři kola, jakož i s přihlédnutím k maximálnímu výkonu motoru 154 kW (č.l. 451) je nepochybné, že za situace, kdy Tomáš J. a obžalovaný nejeli na nějaký výlet, ale prchali před policejní hlídkou, se vozidlo Audi S3 mohlo pohybovat rychlostí 100 až 110 km/h a kličkovat, přejíždět od jednoho kraje vozovky k druhému, nepochybně proto, aby se tak zabránilo policejnímu vozidlu v předjetí, tak jak vypovídá svědek Š. Zpracování dalších znaleckých posudků v tomto směru je naprosto nadbytečné, ba naopak by zamlžilo podstatu věci.

Další důležitou otázkou, kterou bylo třeba zodpovědět, byla otázka, k jakému následku by došlo, pokud by se obžalovanému podařilo poškozeného z vozidla Audi S3 za rychlosti 100 až 110 km/h vyhodit. K těmto otázkám se vyjadřuje nejen znalec Ing. Kouřil, který se vyjadřuje pouze k silám, které by působily na tělo poškozeného, ale zejména i znalci MUDr. Fargaš z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství a prof. PhDr. Straus, CSc. v posudku z oboru kriminalistika, odvětví forenzní biomechanika. Z těchto znaleckých posudků je zřejmé, že by na tělo pošk. D. v takovémto případě působila vnější zátěž, která v biomechanických parametrech přesahuje kritickou hodnotu přežití. Jsou tedy naplněny podmínky pro smrtelné následky. Pokud znalec MUDr. Fargaš uvádí i případ, kdy by ke smrtelnému zranění dojít nemuselo, pak se zcela jasně vyjadřuje v tom směru, že by v naprosté většině takových případů takováto osoba utrpěla smrtelná zranění. Je samozřejmé a svědčí to pouze o pečlivosti znalce, že mohou nastat i naprosto výjimečné situace, kdy v rozporu s vysokou mírou pravděpodobnosti smrtelného následku osoba takovouto situaci přežije. Podstatné pro rozhodnutí soudu však je to, že v naprosté většině takových případů by došlo ke smrtelnému zranění, kdy v tomto závěru se výše uvedení znalci shodují. Soud dospěl k závěru, že je naprosto logický předpoklad, že za dané konkrétní situace si obžalovaný musel být vědom, že pokud se mu podaří poškozeného vyhodit ven z vozidla Audi S3, jedoucího rychlostí 100 až 110 km/h, může dojít ke vzniku smrtelného zranění poškozeného a pro případ, že se tak stane, byl s tímto srozuměn.

K návrhu obhajoby, aby případně bylo jednání obžalovaného kvalifikováno jakožto zločin zabití dle § 141 tr. zákoníku, je třeba uvést, že je naprosto neakceptovatelné, aby u nově uzákoněného zločinu zabití dle § 141 tr. zákoníku přicházela v úvahu takováto právní kvalifikace v případě, kdy pachatel trestné činnosti maří zákonný zákrok zakročujícího policisty, byť s ohledem na účinnost trestního zákoníku účinného od 1.1.2010 doposud chybí v tomto směru relevantní judikatura, ovšem použití tohoto zákonného ustanovení na tyto případy by bylo v rozporu jak

s důvodovou zprávou k trestnímu zákoníku, tak i komentáři, které byly publikovány např. ze strany jednoho z tvůrců nového trestního zákoníku prof. JUDr. Šámala.

K námitkám obhajoby, že nebyly zajištěny zcela všechny v úvahu přicházející stopy, jako např. rukavice nebo kalhoty obžalovaného, je třeba uvést, že sice je pravdou, že tyto věci zajištěny nebyly, ale není patrné, co by z takto zajištěných věcí mělo relevantního pro toto trestní řízení vyplývat. To, že se v kabině vozidla Audi S3 střílelo, je skutečnost, kterou nikdo nezpochybnuje a která je naprosto objektivně prokázána, kdy mimo jiné není předmětem tohoto trestního řízení oprávněnost užití střelné zbraně při zákroku policisty D. Tato věc byla řešena v jiném trestním řízení a je o ní pravomocně rozhodnuto. Ovšem v tomto směru je třeba zdůraznit i ten fakt, že i z výsledků dokazování provedeného v této trestní věci je zřejmé, že vzhledem k délce pronásledování obžalovaného a Tomáše J., opakovanému neuposlechnutí výzev zakročujícího policisty a s přihlédnutím k nebezpečné situaci, do níž se poškozený D. dostal v rychle jedoucím automobilu s otevřenými dveřmi, kdy řidič tohoto automobilu nereagoval na výzvy k zastavení, je i soud rozhodující v této trestní věci toho názoru, že pppap. Martin D. užil služební zbraň zcela v souladu s příslušnými právními předpisy. Předmětem tohoto trestního řízení jsou tři skutky, kdy bylo třeba provedenými důkazy zodpovědět otázku, zda obžalovaný odcizil předmětný osobní automobil Škoda Octavia, dále otázku, zda obžalovaný s tímto osobním automobilem úmyslně najížděl na policejní vozidlo a zda se obžalovaný pokusil zakročujícího policistu D. vyhodit z osobního automobilu Audi S3. Žádná z věcí, u nichž obhajoba namítá, že nebyly zajištěny, zjevně nemůže přinést nové skutečnosti při objasňování výše uvedené trestné činnosti. Soud měl dostatek důkazů k tomu, aby u všech tří skutků, které byly obžalovanému kladeny za vinu obžalobou, rozhodl o vině obžalovaného, a to jak je uvedeno výše.

Na základě takto provedeného hodnocení důkazů dospěl soud k závěru, že obžalovaný svým jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozsudku pod bodem 1) naplnil po objektivní i subjektivní stránce skutkovou podstatu trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. zákona ve znění zákona č. 140/1961 Sb. ve znění pozdějších předpisů, neboť si přisvojil cizí věc tím, že se jí zmocnil, byl za takový čin v posledních třech letech potrestán, kdy byl odsouzen rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22.5.2005, sp.zn. 46T 16/2004 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21.2.2006, sp.zn. 4To 75/2005, mimo jiné pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. b) tr. zákona k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků a 6 měsíců, který vykonal dne 22.6.2008, a způsobil takovým činem škodu nikoli malou ve smyslu ustanovení § 89 odst. 11 tr. zákona. V tomto jednání obžalovaného dovozuje soud úmysl přímý podle § 4 písm. a) tr. zákona, neboť se obžalovaný, veden zistnou pohnutkou, zmocnil cizí věci, tedy chtěl způsobem v zákoně uvedeným porušit zájem chráněný tímto zákonem.

Na základě takto provedeného hodnocení důkazů dospěl soud k závěru, že obžalovaný svým jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozsudku pod bodem 2) naplnil po objektivní i subjektivní stránce skutkovou podstatu trestného činu útoku na veřejného činitele podle § 155 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákona ve znění zákona č. 140/1961 Sb. ve znění pozdějších předpisů, neboť užil násilí v úmyslu působit na výkon

pravomoci veřejného činitele a spáchal takový čin se zbraní, kdy ve smyslu ustanovení § 89 odst. 5 tr. zákona je auto nepochybně zbraní, neboť je to zcela nepochybně věc, za jejíhož užití je možno učinit útok proti tělu důraznějším. V tomto jednání obžalovaného dovozuje soud úmysl přímý podle § 4 písm. a) tr. zákona, neboť obžalovaný veden snahou zmařit zákrok policejní hlídky na tuto, resp. na vozidle, ve kterém zakročující policejní hlídka seděla, úmyslně najel, tedy chtěl způsobem v zákoně uvedeným porušit zájem chráněný tímto zákonem.

Na základě takto provedeného hodnocení důkazů dospěl soud k závěru, že obžalovaný svým jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozsudku pod bodem 3) naplnil po objektivní i subjektivní stránce skutkovou podstatu pokusu trestného činu vraždy podle § 8 odst. 1 k § 219 odst. 1 tr. zákona jako zvlášť nebezpečný recidivista podle § 41 odst. 1 tr. zákona ve znění zákona č. 140/1961 Sb. ve znění pozdějších předpisů, neboť se dopustil jednání pro společnost nebezpečného, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil, spáchal takový čin na veřejném činiteli pro výkon jeho pravomoci, avšak k dokonání trestného činu nedošlo a znovu spáchal zvlášť závažný úmyslný trestný čin, ač již byl pro jiný zvlášť závažný úmyslný trestný čin potrestán, a to rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 22.5.2005, sp.zn. 46T 16/2004 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 21.2.2006, sp.zn. 4To 75/2005, mimo jiné pro trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 3 písm. b) tr. zákona k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků a 6 měsíců, který vykonal dne 22.6.2008 a tato okolnost pro svou závažnost, zejména vzhledem k délce doby, která uplynula od posledního odsouzení, podstatně zvyšuje stupeň nebezpečnosti trestného činu pro společnost. V tomto směru je třeba podotknout, že se obžalovaný pokusu zvlášť závažného úmyslného trestného činu dopustil necelý rok a půl poté, co byl propuštěn z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody pro jiný zvlášť závažný úmyslný trestný čin. Je tedy zřejmé, že za poměrně krátkou dobu po výkonu trestu odnětí svobody uloženého za zvlášť závažný úmyslný trestný čin se obžalovaný dopustil nejen opět majetkové trestné činnosti, ale jeho jednání gradovalo v tom směru, že se vůči policistovi zakročujícímu v souvislosti s touto trestnou činností, dopustil pokusu zvlášť závažného úmyslného trestného činu, který směřoval proti životu zakročujícího policisty. V tomto jednání obžalovaného dovozuje soud úmysl nepřímý podle § 4 písm. b) tr. zákona, neboť za dané konkrétní situace si obžalovaný musel být vědom, že pokud se mu podaří poškozeného vyhodit ven z vozidla Audi S3 jedoucího rychlostí 100 až 110 km/h, může dojít ke vzniku smrtelného zranění poškozeného a pro případ, že se tak stane, byl s tímto srozuměn.

Trestnost jednání obžalovaného byla ve všech výše uvedených případech posouzena dle zákona účinného v době spáchání trestného činu, neboť není pozdějšího zákona, jež by byl pro obžalovaného výhodnější.

Obžalovaný byl dle opisu z evidence Rejstříku trestů a ze spisu Krajského soudu v Brně, sp.zn. 46T 16/2004 (č.l. 481-482 a č.l. 668) v minulosti opakovaně soudně trestán, a to i nepodmíněnými tresty odnětí svobody. Ze zprávy Městského úřadu Prostějov (č.l. 581) vyplývá, že proti obžalovanému bylo vedeno přestupkové řízení, kdy mu byla uložena pokuta ve výši 4.000,- Kč a rozhodnutí nabylo právní moci 14.1.2009. Ze zprávy

Vazební věznice Olomouc (č.l. 669) vyplývá, že se obžalovaný ve výkonu vazby chová ke všem zaměstnancům vězeňské služby slušně, ale byl kázeňsky trestán pro napadení spoluvězně.

Společenská nebezpečnost jednání obžalovaného tkví v porušení zájmu společnosti na ochraně lidského života, majetku a zajištění řádného výkonu pravomoci veřejného činitele, přičemž její konkrétní stupeň je zvyšován skutečností, že obžalovaný byl v minulosti opakovaně soudně trestán, a to nejen ve věci Krajského soudu v Brně, sp.zn. 46T 16/2004, kdy toto odsouzení považuje soud jednak za kvalifikační znak u jednání pod bodem 1) výroku tohoto rozsudku ve smyslu ustanovení § 247 odst. 1 písm. e) tr. zákona a dále jakožto kvalifikační znak zvláště nebezpečného recidivisty podle § 41 odst. 1 tr. zákona, v případě skutku pod bodem 3) výroku tohoto rozsudku, ale i opakovaně před tímto odsouzením. Soud proto odsouzení předcházející odsouzení ve věci Krajského soudu v Brně, sp.zn. 46T 16/2004 považuje za přitěžující okolnost dle § 34 písm. l) tr. zákona. Společenská nebezpečnost jednání obžalovaného, pokud jde o osobu obžalovaného je zvyšována i skutečností, že v mezidobí od propuštění z posledního výkonu trestu odnětí svobody a trestnou činností, pro kterou je nyní souzen, se dopustil přestupku, za nějž mu bylo uložena pokuta. Jako další přitěžující okolnost soud vyhodnotil i to, že obžalovaný spáchal více trestných činů (§ 34 písm. k) tr. zákona).

Vzhledem k hlediskům ust. § 23 odst. 1 tr. zákona a § 31 odst. 1 tr. zákona se soudu pro dosažení účelu trestu jeví jako nutné s ohledem na výše uvedené uložit obžalovanému trest odnětí svobody při horní hranici trestní sazby v rozmezí 12 až 15 let, kdy pro uložení výjimečného trestu nejsou splněny zákonné podmínky, v trvání 14 roků a šest měsíců, pro jehož výkon byl obžalovaný zařazen dle § 39a odst. 2 písm. d) tr. zákona do věznice se zvýšenou ostrahou. S ohledem na závažnost jednání obžalovaného, osobnost obžalovaného, jeho předchozí způsob života a závěry soudních znalců pokud jde o možnost jeho resocializace, nepřichází v úvahu uložení trestu mírnějšího.

Poškození MUDr. Tomáš S., Kooperativa pojišťovna a.s. a Policie ČR, Krajské ředitelství Olomouc se s jejich nároky na náhradu škody připojili k trestnímu řízení řádně a včas, výši škody řádně vyčíslili, přičemž z provedeného dokazování je zřejmé, že škoda vznikla přímé příčinné souvislosti s protiprávním jednáním obžalovaného. Soud proto uložil obžalovanému povinnost nahradit výše jmenovaným poškozeným škodu tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu prostřednictvím podepsaného soudu k Vrchnímu soudu v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabrání věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být v uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytykány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného

V Olomouci dne 23. února 2011

Za správnost vyhotovení:
Lenka Veselá

Mgr. Eduard Ondrášek, v.r.
předseda senátu